

2.søndag i fasten

Gud kaster med sine ord lys over vores liv og liv med hinanden.

De bibelske læsninger, som vi i morgen kan høre rundt om i landets kirker, møder os med sådanne ord. Gudstjenestens første læsning er fra Første Mosebog kapitel 1 vers 27-31, hvor vi hører, at Gud har skabt mennesket, og Gud har endda skabt mennesket i sit billede. "I sit billede skabte han det, som mand og kvinde skabte han dem".

Gud er menneskets ophav, og han har fra første færd knyttet sig til menneskene, velsignet dem. Dette gudsforhold, vi er givet, sætter så også en fordring til os. Vi skal ikke søge os selv, men vores næste. Vi skal tage hånd om hinanden, om aks og tidsler, køer og spurve, natur og medmennesker.

Gud har skabt os i sit billede. Kærlighedens lov er allerede lagt ind i vores hjerter fra skabelsens morgen, og den ligger som en fordring til os i livet.

Evangeliet til i morgen er så den dramatiske beretning i Markusevangeliet kapitel 9 vers 14-29 om Jesus, der helbreder en dreng, som er besat af en dæmon. Skildringen af sygdommen er voldsom. Drengen har ud fra en nutidig diagnose formodentlig været plaget af stærke epileptiske anfald.

Evangeliets tale om dæmoner og dæmonbesættelse kan umiddelbart forekomme fremmed, men forstå Jesu helbredelse af den syge dreng som Guds sejr over det onde, som livets kamp mod døden. Sygdommen er her forstået som det, der nedbryder det almindelige velsignede liv og hindrer udfoldelsen af en dagligdag og et hverdags liv med andre. Hvad Jesus gør ved at helbrede den syge dreng, er entydigt at stå på livets side og skabe et nyt liv for drengen. Ja, Jesus fører ham tilbage og ud i det skabte og velsignede liv.

Et andet hovedtema i Markusevangeliet er imidlertid omverdenens og ikke mindst disciplenes manglende forståelse, evner og kræfter. Disciplene har, fortæller Markus, forsøgt at helbrede den syge dreng. Men de magtede det ikke. De stod magtesløse tilbage. Disciplene fremstår i evangeliet som decideret hjælpeløse. Disciplene er således modbilleder til Jesus, der har både kraft og myndighed til at drive dæmonen ud af den syge og gør det.

Det er nemt at spejle sig i disciplene og at se, hvordan ens eget liv ligner deres. Er vi skabt i Guds billede, så er vores liv samtidigt kendetegnet ved, at vi er skrøbelige og svage. Vi undgår ikke i livet at få udstillet, hvor skrøbelige og utilstrækkelige, vi dybest set er. Der kan så være en vis trøst i, at selv disciplene, som fulgte Jesus, da han vandrede på jord, også manglede både evner og kræfter, tillid og tro. Disciplene ligner os. Vi kan også let blive grebet af disciplenes apati og modløshed og som dem spørge: "Hvad nytter det? Vores kræfter er jo begrænsede". Når vi overfalder af et sådant mismod og manglende tiltro til egne kræfter, da er det imidlertid godt at høre Jesu vrede reaktion på disciplenes opgivelse og mismod. Jesus siger fuld af harme til dem: "Du vantro slægt, hvor længe skal jeg være hos jer, hvor længe skal jeg holde jer ud?" Jesus vil med denne svada mere en revse og dømme. Han vil løfte os ud af mismodet. Han vil med disse hårde ord holde os fast på, at vi trods al vores skrøbelighed, vores mangler og manglende evner skal holde fast i troen og håbet.

Vi mennesker kan ganske rigtigt ikke selv løse alle verdens problemer, men vi skal omvendt ikke lade stå til og blive i selvmedlidenhed og stivne i vores utilstrækkelighed. Vi skal ikke opgive den for-

dring, som vi er givet i livet, nemlig den at elske Gud og at elske vores næste. Vi er sat i verden, skabt i Guds billede, for at netop at søge andet og andre end os selv. Vi er sat i verden for at tage os af hinanden. Gud har skabt os i sit billede og i sin søn Jesus Krist har grebet fat i os og forsonet os. Vi kan nu frit gå ud i verden og virke i tillid til Guds kærlighed og nåde.